

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **BONVER WIN, a. s.**, se sídlem Jungmannova 32/25, Praha 1, zast. JUDr. Stanislavem Dvořákem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Pobřežní 394/12, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, ve věci žaloby proti rozhodnutí ministra financí ze dne 8. 9. 2014, č. j. MF-13113/2014/34/2901-RK, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2021, č. j. 8 Af 84/2014-213,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 10 000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám advokáta JUDr. Stanislava Dvořáka, Ph.D., LL.M. do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 9. 2014, č. j. MF-13113/2014/34/2901-RK (dále „rozhodnutí žalovaného“), zamítl rozklad proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 19. 12. 2013, č. j. MF - 62379/3/2013/34, jímž podle § 43 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o loteriích“) zrušil několik povolení žalobkyně k provozování loterie nebo jiné podobné hry na území

města Kašperské Hory z důvodu rozporu s obecně závaznou vyhláškou č. 2/2012, o stanovení veřejně přístupných míst, na kterých je provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her zakázáno (dále „OZV“). Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze (dále „městský soud“) rozsudkem ze dne 24. 4. 2019, č. j. 8 Af 84/2014-152. Městský soud žalobu zamítl, neboť neshledal žádnou žalobní námitku důvodnou.

[2] Žalobkyně podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 9. 2021, č. j. 2 As 211/2019-52 (dále také jen „zrušující rozsudek“). Nejvyšší správní soud výše uvedený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

[3] Nejvyšší správní soud v zrušovacím rozsudku uvedl, že *„jestliže městský soud dospěl (je třeba poznamenat, že v souladu s tehdejší judikaturou Nejvyššího správního soudu, nyní popřenu shora podrobně citovaným rozsudkem Soudního dvora) k závěru, že ve věci stěžovatelky není dán unijní prvek, takže stěžovatelka se nemůže dovolávat svých práv na základě ustanovení primárního práva EU o volném pohybu služeb, nesprávně posoudil jednu z rozhodných právních otázek. Jeho rozsudek je proto třeba zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení. V něm bude třeba v první řadě ověřit stěžovatelčina tvrzení o existenci tzv. unijního prvku v této věci. Pokud se ukážou být pravdivými, bude třeba vypořádat stěžovatelčiny žalobní body týkající se unijního prvku, přičemž vodítkem pro toto vypořádání by měl být „katalog“ požadavků popsany, jak již bylo zmíněno, v rozsudku *Berlington Hungary* v bodech 58, 62-65, 69-72, 80-81, 87-88, se shrnutím v bodě 92.“*

[4] Městský soud opakovaně rozhodl rozsudkem ze dne 3. 11. 2021, č. j. 8 Af 84/2014-213 (dále „napadený rozsudek“), tak, že žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., požaduje jej zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení městskému soudu.

[6] Stěžovatelka namítá, že městský soud nesprávně posoudil kritéria aplikace práva EU, která stanovil SDEU v rozhodnutí *Berlington Hungary*. Dle stěžovatelky obecně závazná vyhláška nesleduje cíle koherentním a systematickým postupem, protože stále umožňuje hraní některých loterijních her. Město Kašperské Hory totiž i nadále připouštělo účast v některých loterijních hrách podle § 2 zákona o loteriích, tudíž fakticky nechránilo spotřebitele před hráčskou závislostí a ani nemohlo bojovat s trestnými a podvodnými činnostmi. Ve světle těchto skutečností neobstojí argumentace města Kašperské Hory, že chránilo spotřebitele. Z tohoto důvodu nelze mít první podmínku za splněnou, protože možnost hájit jiné loterijní hry na území obce spotřebitele vůči závislosti nikterak nechrání.

[7] Stěžovatelka dále zdůrazňuje, že plošný zákaz je ve vztahu k omezování provozování loterijních zařízení a svobody podnikání tzv. prostředkem *ultima ratio*. Město Kašperské Hory tedy mělo zkoumat, zda není možné dosáhnout stanovených cílů jinými prostředky, což město Kašperské Hory řádně neučinilo. V souvislosti s tím stěžovatelka

pokračování

namítá, že nebylo prokázáno ani posuzováno, zda z hlediska přiměřenosti a vyvážení (i) práva na svobodné podnikání stěžovatelky na straně jedné, (ii) práva zákazníků na přístup k dané službě, (iii) předcházení využívání nelegálních heren, což jen prohlubuje případné negativní dopady patologického hráčství a má i negativní dopady na státní rozpočet, a (iv) modelu částečného omezení provozování hazardních her je skutečně plošný zákaz tím jediným správným a z pohledu práva EU přiměřeným způsobem regulace hazardních her.

[8] Stěžovatelka namítá nesoulad obecně závazné vyhlášky se základními principy práva EU, jelikož neobsahuje přechodné ustanovení. To je přitom právem EU vyžadováno, aby byl zásah do práv provozovatelů způsobený regulací loterií přiměřený. Tvrdí, že v předmětném případě by se o naléhavém zájmu k obhájení absence přechodného období mohlo polemizovat jen ve chvíli, kdy by se ve městě Kašperské Hory například výrazně zhoršila situace ve vztahu k chráněným hodnotám – ochraně spotřebitele apod. To se nestalo, město Kašperské Hory ve svém vyjádření naléhavý obecný zájem na okamžitém zákazu provozování loterií neprokázalo. O jeho absenci svědčí i to, že město Kašperské Hory nezakázalo na svém území všechny loterie.

[9] Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka považuje obecně závaznou vyhlášku za diskriminační, za výraz libovůle města Kašperské Hory a za rozpornou s právem EU.

[10] Stěžovatelka navíc namítá, že nesoulad obecně závazné vyhlášky s právem EU tvrdila již v řízení před žalovaným. Nejvyšší správní soud opakovaně judikuje, že v případě, kdy je obecně závazná vyhláška obce stanovící přípustnost, rozsah a jiné modalities provozování loterií podle zákona o loteriích podkladem pro správní rozhodnutí ve věci povolení takové hry, je na správním orgánu, který o věci rozhoduje, aby si, pokud zjistí, že se v dané konkrétní věci vyskytuje unijní prvek, sám a z úřední povinnosti učinil úsudek o tom, zda je podkladová obecně závazná vyhláška v souladu s právem EU. Stěžovatelka je názoru, že správní orgány založily své rozhodnutí na nesprávném předpokladu, že nemohou hodnotit soulad vnitrostátního předpisu s unijním právem a v případě jejich rozporu aplikovat právní předpis EU. Městský soud však následně soulad obecně závazné vyhlášky s právem zhodnotil, ale tento názor nemůže obstát, neboť je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka namítá, že v dané věci měl městský soud (jako jedinou možnost) zrušit rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Tomuto názoru dal Nejvyšší správní soud za pravdu mimo jiné v rozhodnutí ze dne 25. 11. 2021, č. j. 10 As 300/2021-37 nebo v rozhodnutí ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 301/2021-37, a nutnost posoudit evropský prvek již v řízení před správním orgánem aproboval Nejvyšší správní soud v nejnovějším rozhodnutí ze dne 9. 12. 2021, č. j. 1 As 253/2021-42.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozsudku. Nadto se vyjadřuje i k namítanému pochybení městského soudu, který předmětnou věc nevrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodu absence posouzení tzv. unijního prvku. Uvádí, že si je vědom povinnosti správních orgánů přednostně aplikovat právo Evropské unie, nicméně má za to, že procesní postup navržený žalobkyní není jediným možným řešením. Dále zmiňuje princip plné jurisdikce a v souladu s tím odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu. Žalovaný míní, že v obdobných věcech, jako ve zmiňované

judikatuře Nejvyššího správního soudu, je možné postupovat dle zásad plné jurisdikce. Městský soud tak mohl postupovat dle § 77 odst. 2 s. ř. s.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost je podána včas, má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost **není důvodná**.

[14] Stěžovatelka opakovanou kasační stížností napadá rozsudek městského soudu, kterým rozhodl znovu poté, co byl vydán zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu. Napadený rozsudek se zabývá otázkou aplikace unijního práva na posuzovanou věc, jež nebyla v předchozím řízení řešena, tudíž je opakovaná kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

[15] Nejvyšší správní soud v téměř obdobné věci rozhodoval již např. rozsudkem ze dne 21. 2. 2023, č. j. 2 As 280/2021-39.

[16] Stěžovatelka namítá, že městský soud nerespektoval kasační princip správního soudnictví. Soulad OZV s unijním právem posoudil městský soud namísto zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k posouzení souladu OZV č. 2/2012 s požadavky unijního práva. Stěžovatelka namítala absenci nezbytnosti a přiměřenosti omezení volného pohybu služeb v doplnění právní argumentace v rozkladu ze dne 25. 9. 2014. Odkazuje přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2021, č. j. 5 As 116/2018-75, bod [65]. Jím bylo zrušeno i rozhodnutí ministra a věc mu vrácena k dalšímu řízení. K takovému výkladu dospěl Nejvyšší správní soud mj. ve svých rozhodnutích ze dne 25. 11. 2021 č. j. 10 As 300/2021-37, nebo ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 301/2021-37, a v bodě 30 rozsudku ze dne 9. 12. 2021, č. j. 1 As 253/2021-42.

[17] Se stěžovatelkou lze souhlasit, že podstatou řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. je přezkum napadeného správního rozhodnutí správním soudem; správní orgán zásadně není oprávněn důvody svého rozhodnutí doplňovat či dále rozvádět až v průběhu žalobního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, a na něj navazující judikatura).

[18] Posuzovaný případ se však liší od případů zmiňovaných stěžovatelkou v tom, že v nynější věci Nejvyšší správní soud již o věci stěžovatelky jednou rozhodoval, a to rozsudkem, kterým zrušil první rozhodnutí městského soudu. Ačkoliv v řízení před žalovaným stěžovatelka namítala chybějící posouzení souladu vnitrostátního práva s právem EU, jednalo se o velmi obecnou námitku. Existenci tzv. unijního prvku a konkrétní okolnosti (např. čestné prohlášení T. R. jako svědka) namítala stěžovatelka až v doplnění žaloby k městskému soudu. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku uvedl, že *„jestliže městský soud dospěl (je třeba poznamenat, že v souladu s tehdejší judikaturou Nejvyššího správního soudu, nyní popřenou shora podrobně citovaným rozsudkem Soudního dvora) k závěru, že ve věci stěžovatelky není dán unijní prvek, takže stěžovatelka se nemůže*

pokračování

dovolávat svých práv na základě ustanovení primárního práva EU o volném pohybu služeb, nesprávně posoudil jednu z rozhodných právních otázek. Jeho rozsudek je proto třeba zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení. V něm bude třeba v první řadě ověřit stěžovatelčina tvrzení o existenci tzv. unijního prvku v této věci. Pokud se ukážou být pravdivými, bude třeba vypořádat stěžovatelčiny žalobní body týkající se unijního prvku, přičemž vodítkem pro toto vypořádání by měl být „katalog“ požadavků popsany, jak již bylo zmíněno, v rozsudku Berlington Hungary v bodech 58, 62-65, 69-72, 80-81, 87-88, se shrnutím v bodě 92.“

[19] Postup, který Nejvyšší správní soud v mnoha případech dosud zvolil, nelze automaticky vykládat tak, že je v rozporu se závěry v rozsudcích, ve kterých se Nejvyšší správní soud odchýlil od jiných obdobných věcí, jako je nyní posuzovaný případ. Z vlastní rozhodovací činnosti je známo, že tato rozhodnutí nejsou vždy odůvodněna shodně, liší se žalobní argumentace i argumentace stěžovatelky ve správním řízení (stěžovatelka svou argumentaci v průběhu doby rozvíjela v reakci na proměňující se judikaturu), věci se týkají různých měst (včetně z toho vyplývajícího posouzení unijního prvku), proto se logicky liší i rozhodování Nejvyššího správního soudu.

[20] Vždy je však důležitý kontext celé věci. Lze uvést jen jeden příklad: ve dvou rozsudcích ze dne 4. 5. 2021, č. j. 5 As 117/2018-67 a č. j. 5 As 218/2016-76, zavázal Nejvyšší správní soud městský soud, aby v dalším řízení provedl stěžovatelkou (společností BONVER WIN) „navržené důkazy za účelem ověření, zda se projednávaný případ nachází v aplikačním rámci unijního práva, a pokud se ukáže, že ano, posoudí soulad rozhodnutí žalovaného a OZV s unijním právem v kontextu kritérií nastíněných Soudním dvorem v rozsudku Berlington Hungary“ (viz v obou věcech shodně bod 32). NSS tedy zavázal městský soud též samostatně posoudit shodu vyhlášky s unijním právem, to ovšem v situaci, kdy žádnou konkrétní argumentaci o rozporu s právem EU stěžovatelka dokonce ani v rozkladu k ministrovi neuplatnila a poprvé ji použila až v žalobě, v reakci na vývoj v judikatuře SD EU. Pak ale samozřejmě ani nevzniká problém, že by správní soud nahrazoval části chybějícího odůvodnění správního orgánu – v napadených rozhodnutích nic nechybělo, protože s určitou argumentací poprvé stěžovatelka přišla až před soudy (což je ale s ohledem na vývoj judikatury pochopitelné).

[21] Vzhledem k výše uvedenému nevyhověl Nejvyšší správní soud žádosti o předložení předmětné věci rozšířenému senátu. Judikatura Nejvyššího správního soudu v posuzované otázce není rozporná, jelikož různými způsoby reaguje na různé (nikoli totožné) situace. Není tak důvod pro aplikaci § 17 odst. 1 s. ř. s.

[22] Stěžovatelka dále tvrdí, že městský soud nesprávně posoudil jednotlivá kritéria aplikace práva EU. Namítá, že OZV nesleduje své cíle koherentním a systematickým postupem, neboť stále umožňuje hraní některých loterijních her a stanovila různá pravidla k různým typům loterijních her. Podle stěžovatelky OZV není v souladu se základními principy práva EU, jelikož neobsahuje přechodné ustanovení. OZV představuje výraz libovůle města Kašperské Hory, je diskriminační a rozporná s právem EU.

[23] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku v bodech [43] – [131] obsáhle citoval relevantní závěry formulované v judikatuře SD EU. V příslušné části odůvodnění rozsudku rovněž vyhodnotil, zda vnitrostátní právní úprava hazardu není diskriminační,

zda existují naléhavé požadavky obecného zájmu, zda je právní úprava způsobilá zaručit uskutečnění uvedeného cíle, zda odpovídá principu proporcionality a zda je nezbytná. Dospěl k závěru, že vnitrostátní právní úprava vymezené podmínky splňuje. Městský soud se k námitkám souvisejícím s nesystematičností OZV, její nekoherenci s jí sledovanými cíli a k diskriminaci vyjadřuje konkrétně v bodech [96] – [114] napadeného rozsudku.

[24] Ve vztahu k nediskriminační povaze právní úpravy městský soud odkázal na judikaturu Ústavního soudu. Právo obcí regulovat provozování loterií vyplývá z jejich ústavního práva na samosprávu, přičemž omezení hazardu se uplatní na všechny subjekty bez rozdílu.

[25] K naléhavým požadavkům obecného zájmu poukázal zejména na ochranu osob před hráčskou závislostí a na ostatní patologické jevy spojené s hazardem. Dále zmínil prevenci negativních externalit spojených s provozováním hracích automatů. Zmíněné legitimní zájmy akcentoval rovněž ve vztahu k OZV a k důvodům přijetí plošného zákazu provozování loterií. Jak uvádí městský soud v bodě [77] napadeného rozsudku, „z vyjádření města Kašperské Hory pak jednoznačně vyplývá vůle nepřipustit na území města provozování loterií s ohledem na rozlehlý správní obvod, v němž by pro nedostatek účinných nástrojů nebylo možné provádět efektivní kontrolu dodržování omezujících opatření v případě, že by loterie a sázkové hry byly na některých místech povoleny“. K otázce způsobilosti právní úpravy dosáhnout sledovaného cíle městský soud nejprve shrnul proces přijímání vnitrostátní regulace hazardu, přičemž dospěl k závěru, že k dosažení definovaných legitimních cílů mohlo sloužit právě omezení či úplný zákaz hazardu, což potvrdil rovněž Ústavní soud, přičemž tato opatření nevyklučuje ani judikatura SD EU. V rámci posouzení proporcionality dotčené právní úpravy vyhodnotil okolnosti, za nichž byla přijímána, a to včetně případného legitimního očekávání provozovatelů loterií. Dospěl přitom k závěru o její předvídatelnosti, přičemž odkázal i na proporcionální způsob regulace loterií rozvinutý judikaturou Ústavního soudu (viz výše odkazované nálezy). Od uvedeného se pak přímo odvíjí regulace provozování loterií na místní úrovni, jež podle městského soudu nepředstavovala porušení právní jistoty či legitimního zájmu stěžovatelky.

[26] Pokud stěžovatelka namítla, že předmětná právní úprava je nepřiměřená, jelikož plošný zákaz je nutno považovat za prostředek *ultima ratio*, Nejvyšší správní soud odkazuje na své závěry formulované v rozsudku ze dne 4. 6. 2021, č. j. 5 As 217/2020-32, podle nichž „možnou nerovnost způsobuje právě tento dopad - některé subjekty náklady na stěhování a ztrátu klientely budou muset v důsledku obecně závazné vyhlášky nést, jiné ne. Tato nerovnost je přitom nutným a přijatelným důsledkem obecní úpravy míst provozování loterií, nesmí ale být svévolná, tj. založená na subjektivních důvodech tvůrce právního předpisu. Musí být racionální a objektivně odůvodněná.“ Je např. nepřijatelné, aby byly na území obce povoleny pouze hry vybraných „spřátelených“ provozovatelů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 292/2016-71). Vzhledem k výše uvedenému je však zřejmé, že se o popsany případ libovůle obce při přijímání regulace hazardu na jejím území nejedná, zakázalo-li město Kašperské Hory provozování loterií na svém území celoplošně.

[27] Nejvyšší správní soud závěrem připomíná, že omezení obecné dostupnosti hazardu (tedy například omezení počtu provozoven, omezení hazardu na vybrané provozovny či

pokračování

omezení provozování hazardu na určené lokality) je odbornou veřejností uznávaná forma regulace hazardu (srov. výše citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/15). Přípustnost takové regulace vyplývá i z judikatury Soudního dvora EU (rozsudky ze dne 11. 9. 2003 ve věci C-6/01, Anomar, ze dne 21. 9. 1999, ve věci C-124/97, Läärä, či ze dne 24. 3. 1994 ve věci C-275/92, Schindler).

[28] Nejvyšší správní soud míní, že z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, byť implicitně, jakým způsobem městský soud vyhodnotil soulad OZV s požadavky unijního práva definovanými mimo jiné v rozhodnutí *Berlington Hungary* a z jakých skutečností při posuzování uvedené právní otázky vycházel.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[30] Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal stěžovatelce právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch. Žalovanému, který by obecně vzato právo na jejich náhradu jako procesně úspěšný měl, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, takže nebylo důvodu mu jejich náhradu přiznávat.

[31] Podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014-60, dovodil, že účastník řízení podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti téhož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, již není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil (§ 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

[32] K takové situaci došlo i v posuzované věci, v níž stěžovatelka dne 27. 12. 2021 zaplatila na základě nesprávné informace o řízení od Nejvyššího správního soudu soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, ačkoli k tomu nebyla podle uvedeného judikátu povinna, neboť poplatkovou povinnost splnila již v prvním řízení o kasační stížnosti vedeném pod sp. zn. 2 As 190/2019. Na straně stěžovatelky zřejmě došlo k pochybení, neboť soudní poplatek došel Nejvyššímu správnímu soudu dvakrát v téže věci. Stěžovatelka zaplatila soudní poplatek ve výši 5 000 Kč opakovaně dne 31. 12. 2021. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl dodatečně o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 10 000 Kč stěžovatelce k rukám jejího zástupce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku stanovené v § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu